

[Lilli Gyldenkilde]

skal gå på arbejdsløshedsdagpenge. Vi ønsker, folk skal være i arbejde eller under uddannelse; det gælder også de unge.

Når det er sagt, så må det også siges, at med 310.000 arbejdsløse er det indlysende, at den helt store skavank i vort samfund er mangelen på arbejdspladser – og også en mangel på uddannelsespladser, selv om der lige er indgået forlig om flere uddannelsespladser. Vi har stemt for en række forslag i den aktiveringspakke, vi nu lige har vedtaget, så ingen kan være i tvivl om, hvordan vi ser på det.

Men når man så laver en bureaukratisk ordning, som bygger på ren ideologi, hvor unge på bistandshjælp skal ud at arbejde et antal timer for den bistandshjælp, de får, og, alt afhængigt af, om de er på den rigtige eller på den forkerte side af 23 år, altså skal arbejde for i første omgang 50 kr. i timen, så ved vi da godt, at det er ren ideologi. Der er et flertal i Folketinget, som er af den mening, at når bare lønnen bliver sat tilstrækkeligt ned, så skal der nok findes arbejdspladser, men det er jo fuldstændig, og jeg må tillade mig at sige helt ude i hampen – det må man vist godt ifølge forretningsordenen – at man gør det på dette område, og det bliver da også kun gjort for ideologisk at vise, hvad vej man vil gå.

Af henvendelser fra kommuner, fra socialrådgivere ude i kommunerne, som har læst dette forslag, fremgår det, at det eneste, der kommer ud af denne oplæringsydelse – jeg har talt lidt om ydelsessatsens første del, men der er jo to efterfølgende dele – er øget bureaukrati i kommunernes socialforvaltninger. Her skal man sidde og skrive under på, at nu har de unge mennesker været på denne ungdomsydelse til 50 kr. Når de så ryger ud, kan de efter et forløb på, vi ved ikke rigtig hvor mange måneder, komme ind i et nyt forløb på ungdomsydelse, og så skal der udfærdiges beviser på, at de allerede har været i ordningen én gang.

Jeg er blevet spurgt af flere: Hvad får vi tilført af nye midler i socialektoren, når vi nu skal sidde med dette ekstra bureaukrati? Og jeg har jo selvfølgelig måttet sige: Mig bekendt ingenting. Det er altså blot at føje spot til skade: For det første lader man de unge mennesker arbejde for deres kontanthjælp et vist antal timer – er man på den ene side af 23 år, skal man arbejde et par timer mere, end hvis man er på den anden side af de 23 år – og for det andet

får man opbygget et bureaukrati i socialforvaltningerne ude omkring, som er helt unødvendigt.

Jeg håber naturligvis, at det vil lykkes dem, der arbejder med dette her i praksis ude i forvaltningerne, at overbevise så tilpas mange herinde i Folketinget om, at denne lovgivning var en fejltagelse, og at den må ændres ved forligets udløb, så vi kan holde op med at lave sådan nogle bureaukratiske ordninger, som ikke hjælper til at skaffe en eneste arbejdsplads.

For det er jo sagen. I hele denne aktiveringsdiskussion, hvor vi i forligspartierne har måttet tage, kan man sige, skidt og kanel – for sådan er det jo i et forlig – har det været ulykkeligt at opleve, at det ikke er lykkedes os, der er med i det ene forlig, at forhindre et andet forlig, hvor oplæringsydelsen er kommet ind, som er ideologisk vraggoods, og som fører til bureaukrati ud over alle grænser.

Som det kan høres – og dermed ikke skjules – skal jeg indstille lovforslaget til forkastelse.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Fru Lilli Gyldenkilde brugte den charmerende betegnelse om forslaget, at det var helt ude i hampen. Jeg sad og spekulerede på, hvad det egentlig betyder. Mig bekendt er Hampen en by i nærheden af Silkeborg, hvor der bor nogle ganske ganske fornuftige mennesker, og jeg synes i og for sig, at den sunde fornuft også præger de forslag, som vi nu om et øjeblik vedtager.

Hr. Poul Erik Dyrhund sagde, at der her er tale om et ideologisk felttog mod aftaler på arbejdsmarkedet. Det må jeg klart, tydeligt og entydigt tage afstand fra. Forslaget er sådan skruet sammen, at det netop ikke griber ind i aftaler på arbejdsmarkedet, og det vil hr. Poul Erik Dyrhund erkende, hvis han sætter sig ind i forslaget. Sådan som det er opbygget, er der nemlig ikke tale om en oplæringsløn, men om en oplæringsydelse af en ganske bestemt størrelsesorden.

Hvad er det nu for noget? Her kan vi godt tage ideologien med ind i billedet. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi i regeringspartierne – og jeg tror også i de partier, der stemmer for dette forslag – har den opfattelse, at det er fantastisk vigtigt, at vi får de unge bilstandsmodtagere aktiveret på forskellig vis. Og så skal man naturligvis også have en eller anden form for